

Schæferhundens poter

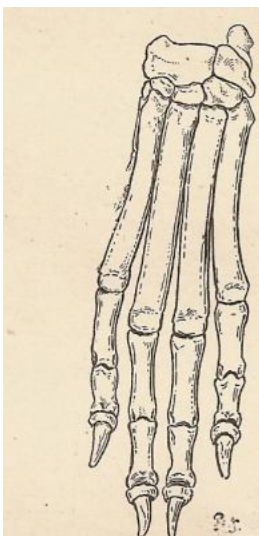


Friis Lara

Kennel Friis v/ Ejvind Friis Mikkelsen
El-Vej 13, Seest, DK 6000 Kolding
Tlf. (45) /5 52 83 03
Email: efriism@stofanet.dk

Schæferhundens Poter

Poten skelet består af fodrodsknoglerne, mellemfodsknoglerne og tærnes skelet, samt muskler.



Skelet af poten
Set forfra

Fodrodsknoglerne er små knogler, der ligger ordnet i to tværrækker.

Den øverste række består af tre knogler, båndbenet, der ligger inderst, månebenet og trekantbenet.

Hos hunden er båndbenet og månebenet vokset sammen.

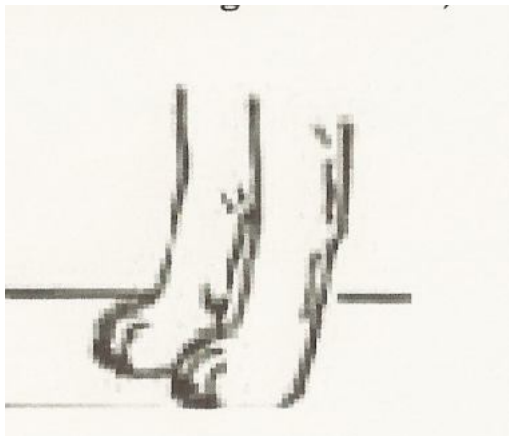
De øverste flader af knoglerne i denne række danner tilsammen en ledflade til forbindelse med underarmsknoglerne, de nederste flader danner en samlet ledflade til forbindelse med den nederste række.

I denne findes fire knogler, det store mangelkantben, der ligger inderst, det lille mangelkantben, hovedbenet og knoglebenet.

Knoglerne i nederste række er lave, omtrent halvt så høje som de øverste, og den nederste flade med ledflader til de tilsvarende mellemfodsknogler.

Til den øverste række slutter sig på den udvendige side en seneknogle, det såkaldte ærteben, en en forbening i senen af forfodens udvendige bøjemuskel.

Det er en cylindrisk knogle, der forbinder sig med trekantbenet.

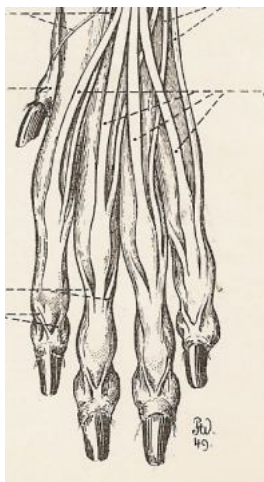


God mellemhånds- og Potestilling.

Mellemfodsknoglerne antal er fem, der betegnes som numrene 1-5.

1. er den indvendige. Det er lange slanke knogler af hvilke 1. er den korteste, 3. og 4. de længste og omtrent lige lange.

Knoglerne er foroven ledbundet med den nederste række fodrodsknogler og fornedet med tilsvarende tåknogler.



Forlemmet muskulatursener til poten og tærne set forfra

Muskler i poten.

Forpotens indvendige strækkemuskel ligger inderst og strækker sig ned foran fodroden og deler sig i to grene, der hæfter sig på den øverste ende af 2. og 3. mellemfodsknogle.

Tæernes fælles strækkemuskel går med sit langstrakte muskellegeme lidt under midten af underarmen over i en sene, der strækker sig ned foran fodroden og deler sig i fire grene. Disse strækker sig ud på 2-5 tå og hæfter sig på klobenet.

Tæernes udvendige strækkemuskel er en lang smal muskel, hvis sene deler sig i 3 grene, der forener sig med senegrenene til 3. -5. tå af den fælles strække-muskel.

Forpoten udvendige strækkemuskel ligger yderst.

Det er en lang kraftig muskel, der strækker sig ned langs underarmen udvendige rand og hæfter sig med en kort sene på den øverste ende af 5. mellenrodsknogle.

1. tås udadførende muskel udspringer midt på albuebenet strækker sig nedad og indad og hæfter sig på 1. mellemrodsknogle.

Bøje muskelgruppens muskler udspringer væsentlig fra overarmsbenets indvendige armkno.

De vigtigste ad dem er følgende.

Forfodens indvendige og udvendige bøjemuskel er 2 langstrakte muskler, der strækker sig ned på underarmens bagflade, henholdsvis langs den indvendige og udvendige rand.

Den indvendige hæfter sig med en tvedelt sene på øverste ende af 2. og 3. mellemfodsknogle, den udvendige på øverste ende af 5. mellemfodsknogle. Den sene er kort og tyk og indeslutter en seneknogle, ærtebenet.

Tæernes overfladiske og tæernes dybe bøjemuskel ligger mellem forfodens indvendige og udvendige bøjemuskel.

Den dybe ligger ind mod underarmensknoglernes bagflade, den overfladiske ligger bag den dybe.

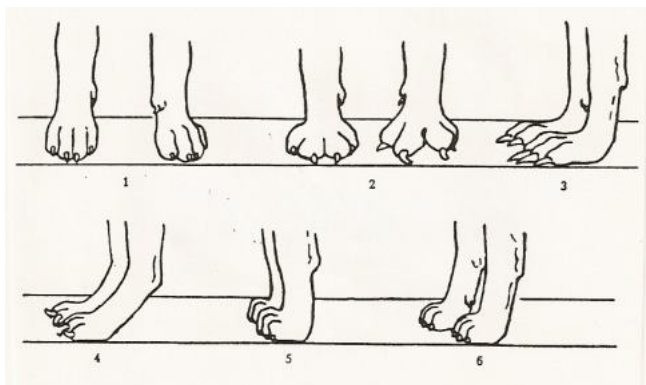
Ved fodroden går hver over i en stærk sene. Den dybe bøjesene deler sig i 5 grene, der løber ud på på undersiden af 1. og 5. tå og hæfter sig på klobenet. Den overfladiske deler sig i 4 grene til 2.- 5. tå, hver af disse senegrene deler sig ude på tåen i 2 grene, der fatter om den tilsvarende senegren af den dybe bøjesene og hæfter sig på 2. tåknogle.

Til strække - og bøjemuskelgruppen slutter sig endnu nogle muskler, der frembringer drejningen af spolebenet og dermed foden.

På bagsiden af selve foden findes 4 små muskler, mellemfodsmusklerne til 2.- 5. tå.

Hver mellemfodsmuskel udspringer fra bagfladen af den tilsvarende mellemfodsknogle strækker sig nedad og går over i 2 sener, der hæfter sig hver på sit af de to seneben, der ligger på bagsiden af 1. tåled. Tillige sender hver sene en omslyngende gren, der slynger sig uden om 1. tåknogle frem på forfladen, hvor den forener sig med strækkesenen.

Mellemhånden og poterne



Fra venstre øverst.

1. Gode faste og sluttede poter.
2. Venstre pote blød, lange kløer, højre pote med "spredte tæer".
3. For lange udtrådte poter med for lange tæer og kløer "harepoter".
4. For lange og bløde mellemhåndsben med forvoksede kløer.
5. For stejle og korte mellemhåndsben "klumpfod" med afslidte kløer.
6. God mellemhånds - og potestilling.

Tæernes skelet.

I hver tå findes tre tåknogler, undtagen i 1. tå, der kun har to knogler, af hvilke 2. er formet som 3. i de andre tæer. 1. og 2. tåknogle er formet som små rørknogler med tykkere og bredere endestykker, der begge er forsynet med ledflader. 3. tåknogle har derimod en ganske anden form, den gengiver i grove træk den form, som kloen har og betegnes også klobenet. Det er en krummet, kegleformet knogle.

Ved knoglens basis findes ledfladen til 2. tåknogle, neden for ledfladen findes en stor benkrave, der forneden ender med en fals, i hvilken kloens øverste rand griber ind i.

Til tåens knogler slutter sig nogle seneknogler, således findes kodeleddet, kodesenebenene og under kloleddet findes klosenebruskene, der i almindelighed ikke forbener.

Kloen

Schæferhundens klo har nærmest form som en krummet stærkt sammentrykt cylinder, der vokser frem fra den øverste rand, kloranden, og slides af langs den nederste frie rand, som kaldes såleranden.

Ved kloen skelner man mellem kloplade og klosål.

Klopladen består af meget fast og hård horn.

Klopladens farve retter sig efter hudfladen lige ovenfor kloen. Er hårene på huden her pigmenteret, er kloen også pigmenteret, den har en gråsort, eller sort farve.

Er hårene ufarvet, eller er kloen hvidgul, mangler hunden pigment.

Man siger også, at schæferhunden mangler pigment, hvis den har lyse kløer.

Trædepuderne er hårløse hudpartier, der findes på undersiden af tæerne.

Trædepuderne består af underhudsbindevæv, i hvilke der er udviklet rigeligt med fedtvæv og mange elastiske tråde.

Underhudsbindevævet dækkes af læderhuden. Overhuden er meget tyk med et kraftigt men blødt hornlag.

Endelig findes i underhudsbindevævet store svedkirtler.

Trædepuderne er bløde elastiske puder, som har en ru overflade, der tjener til at sikre schæferhunden et sikkert fodfæste under dens bevægelse.

Hundens pote og dennes form gøres også til genstand for mange dommers bedømmelse, desværre ser man også dommere, der ikke viser poten nogen særlig opmærksomhed.

Dette er en stor fejl, da der findes mange hunde med en meget blød håndrod.

En god pote skal have sluttede tæer og af omrids være nærmest cirkulær.

Dette giver den smukkeste gang. Desuden betyder det, at kløerne slides jævnt og normalt og bliver tilpas korte. Undertiden ser man, at de 2 midterste tæer er særlig lange, og man taler om harepoter, dette vil for en schæferhund betyde, at skridtet ikke bliver tilstrækkelig langt, da hunden ikke kan afvikle det under gennemtrædningen uden et kraftigt tryk gennem disse to lange tæer, og de dermed forbundne smerter vil være årsag til, at hunden korter sin skridtlængde af. Den får en mere trippende gang.

Som følge heraf vil kløerne vokse sig lange, og dette vil medføre yderligere ømhed ved gennemtrædning, og man vil af denne årsag kunne se hunde med korte trippende bevægelser.

Schæferhundens poter

Standarden siger, at poterne er rundagtige, godt sluttede og hvælvede med hårde men ikke sprukne trædepuder, klørerne er kraftige og mørkfarvede. Hvis den har flade (harepoter) er dette en brugsmæssig fejl.